

Warszawa, dnia 30 grudnia 2021 r.

e/e

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZOO.420.21.2020.MW.16

(stary znak sprawy: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.51.2020.MW)

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE] z dnia 12 maja 2020 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 15 kwietnia 2020 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.84.2018.AŁ/EW.25, umarzającą w całości postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r., znak: WOOŚ.4210.1.2011.IOC.14,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 15 lutego 2012 r. RDOŚ w Opolu, w związku z wnioskiem Altiplano Sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2010 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania powyższej decyzji, tj. Dz. U. z 2008 r. nr 199 poz. 1227, ze zm.), dalej ustawa o oś, określił środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: *Budowa farmy wiatrowej Baków 2E wraz z infrastrukturą towarzyszącą w gminie Grodków woj. Opolskie.*

Pismem z dnia 27 października 2014 r. [REDAKTOWANE] wniosła, na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, o stwierdzenie nieważności decyzji RDOŚ w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r. GDOŚ, postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r., znak: DOOŚ-oaI.4210.41.2014.oz.1, na podstawie art. 61a § 1 Kpa, odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji. Pismem z dnia 19 marca 2015 r. Skarżąca wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy. Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r., znak: DOOŚoaI.4210.6.2015.ADK.6, GDOŚ utrzymał w mocy postanowienie własne z dnia 12 marca 2015 r.

Postanowienia te zostały następnie uchylone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 23 grudnia 2016 r., sygn. akt: IV SA/Wa 1875/16. Równocześnie Sąd zobowiązał GDOŚ do wszczęcia na wniosek Skarżącej postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji oraz do wydania decyzji kończącej to postępowanie. WSA w Warszawie wskazał również, że GDOŚ ponownie rozpatrując sprawę będzie miał na uwadze wskazane w ww. wyroku oceny prawne. Ponadto WSA w Warszawie zobowiązał GDOŚ do

uwzględnienia powołanych w ww. wyroku kryteriów interesu prawnego w sprawach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach podczas weryfikacji, czy Skarżąca ma interes prawny.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt: II OSK 1244/17, oddalił skargę kasacyjną od wyroku WSA w Warszawie z dnia 23 grudnia 2016 r. wniesioną przez Altiplano Sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku.

Realizując zapadły w sprawie wyrok, GDOŚ, zawiadomieniami z dnia 26 września 2018 r., znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2018.AŁ/EW.1 oraz znak: DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.83.2018.AŁ/EW.3, poinformował strony o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji, jak również o możliwości wniesienia uwag i wniosków do dnia wydania decyzji kończącej postępowanie. Cytowaną w sentencji decyzją z dnia 15 kwietnia 2020 r. GDOŚ, na podstawie art. 105 § 1 Kpa, umorzył w całości postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji RDOŚ w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r.

W dniu 19 maja 2020 r. ██████████ wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją GDOŚ z dnia 15 października 2020 r. – zaskarżona decyzja została doręczona Skarżącej w dniu 23 kwietnia 2020 r.

W dniu 20 marca 2020 r. rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 491) ogłoszony został stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Zgodnie natomiast z art. 15zss ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), dalej ustawa COVID-19, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Przepis ten został wprowadzony na mocy art. 1 pkt 14 ustawy z dnia z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, ze zm.), która weszła w życie w dniu 31 marca 2020 r. Dlatego bieg terminów wynikających z Kpa na załatwienie przedmiotowej sprawy uległ zawieszeniu w dniu 31 marca 2020 r.

Ponownie termin ten zaczął biec z dniem 24 maja 2020 r., ponieważ art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875, ze zm.) uchylił m.in. art. 15zss ustawy COVID-19. Zgodnie natomiast z art. 68 ust. 7 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. terminy w postępowaniach, o których mowa w art. 15zss ustawy zmienianej w art. 46, których bieg uległ zawieszeniu na podstawie art. 15zss tej ustawy, będą dalej po upływie 7 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że wniosek z dnia 12 maja 2020 r. ██████████ wniosła z zachowaniem ustawowego terminu.

Skarżąca wniosła o uchylenie decyzji z dnia 15 kwietnia 2020 r., formułując następujące zarzuty:

- 1) naruszenie art. 28 Kpa poprzez jego błędną wykładnię, prowadzącą do uznania, że:
  - a) *natężenie naruszenia praw danego podmiotu może przesądzać o wystąpieniu u tego podmiotu interesu prawnego lub jego braku;*
  - b) *miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla Gminy Grodków nie stanowi źródła interesu prawnego wnioskodawcy w niniejszej sprawie;*
- 2) naruszenie art. 7, art. 77 § 1, art. 80 Kpa poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, przejawiające się w przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niepełnym zakresie, zaniechaniu weryfikacji dowodów zgromadzonych w toku postępowania, w szczególności w zakresie ustalenia wystąpienia u wnioskodawcy interesu prawnego, jak również w zakresie weryfikacji ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla Gminy Grodków w odniesieniu do sprzeczności występujących między postanowieniami tego planu a raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i wydaną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, jak również zaniechania przeprowadzenia stosownych dowodów w zakresie pozostałych negatywnych oddziaływań spornej inwestycji (m.in. w zakresie migotania cienia i światła).

W toku ponownego rozpatrzenia sprawy GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa w związku z art. 127 § 3 Kpa organ ponownie rozpatrując sprawę może utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu jest zgodne z rozstrzygnięciem podjętym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji wydając w toku ponownego rozpatrzenia sprawy decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że poprzednie rozstrzygnięcie organu jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ rozstrzygnięcie podjęte decyzją 15 kwietnia 2020 r. jest prawidłowe i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jego uchylenie.

Należy zauważyć, że w sytuacji, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Będzie to miało miejsce m.in. w sytuacji, gdy organ w toku prowadzonego postępowania ustali, że wnoszący podanie nie jest stroną w sprawie. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że: *W przypadku, gdy wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji nie pochodzi od strony postępowania, organ zobligowany jest zareagować albo postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania na podstawie art. 61a § 1 k.p.a. albo - decyzją o umorzeniu postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., w sytuacji ustalenia dopiero w jego toku, że wniosek nie pochodzi od strony* (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: VII SA/Wa 170/17). GDOŚ prawidłowo umorzył postępowanie w trybie art. 105 § 1 Kpa ze względu na fakt, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw prawnych do uznania Skarżącej za stronę postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji RDOŚ w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r.

W dacie wydania decyzji RDOŚ w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r. stroną postępowania, zgodnie z art. 28 Kpa, był każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczyło postępowanie albo kto żądał czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stronami postępowania są wnioskodawca oraz właściciele i użytkownicy wiczyści nieruchomości, na których realizowane jest przedsięwzięcie, oraz nieruchomości położonych bezpośrednio w ich sąsiedztwie, a także nieruchomości, na które rozciąga się zasięg jego oddziaływania (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II OSK 1627/10). Mając na uwadze powyższe, GDOŚ ocenił, czy Skarżąca była stroną postępowania zwykłego zakończonego decyzją RDOŚ w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r.

Podkreślić również trzeba, że stroną postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest nie tylko strona postępowania zwykłego zakończonego wydaniem decyzji, ale również każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczyć mogą skutki stwierdzenia nieważności kwestionowanej decyzji.

Wniosek ██████████ z dnia 27 października 2014 r. został złożony przed wprowadzeniem do ustawy o oś art. 74 ust. 3a, definiującego stronę postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co nastąpiło ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 624, ze zm.), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2018 r. Wskazać w tym miejscu należy na art. 545 ust. 1 powyższej ustawy, zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r. W związku z powyższym GDOŚ słusznie ustalił, że okoliczność, czy Skarżąca posiada przymiot strony przedmiotowego postępowania, należy wywieść na podstawie art. 28 Kpa.

GDOŚ oceniając posiadanie przymiotu strony oparł się na ugruntowanym stanowisku judykatury, zgodnie z którym cechami interesu prawnego jest to, że jest on indywidualny, konkretny, aktualny, sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego. Przymiot strony postępowania administracyjnego ma osoba, której to postępowanie dotyczy bezpośrednio (rozstrzyga o jej prawach i obowiązkach) lub osoba, względem której wydane orzeczenie godzi w jej prawem chronione interesy poprzez ograniczenie lub uniemożliwienie korzystania z przysługujących tej osobie praw (por. wyrok NSA z dnia 9 grudnia 2005 r., sygn. akt II OSK 310/05). W wyroku z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt: IV SA/Po 276/19, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wskazał: (...) *o interesie prawnym tego podmiotu świadczy także prawo do niezakłóconego korzystania z nieruchomości, wynikające z art. 140 Kodeksu cywilnego i art. 144 k.c. Tym samym podstawowym kryterium decydującym o uznaniu za stronę właściciela nieruchomości zlokalizowanej w pobliżu planowanej inwestycji jest stwierdzenie, że na ową nieruchomość rozciąga się oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia. Zazwyczaj dotyczyć to będzie nieruchomości bezpośrednio graniczących z terenem inwestycji. Jednakże w każdym przypadku organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach winien należycie ustalić obszar oddziaływania planowanego przedsięwzięcia.*

Prawo rzeczowe do powyższych nieruchomości organ ustala w szczególności na podstawie wypisów z rejestru gruntów. W świetle opisanych okoliczności sprawy GDOŚ ocenił posiadanie przez skarżącą przymiotu strony na podstawie posiadanego materiału dowodowego. Z wypisów z rejestru gruntów nie wynika, aby Skarżącej przysługiwało prawo rzeczowe do nieruchomości

znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę.

Skarżąca swój interes prawny wywodzi z posiadania prawa własności do działki o nr ewid. [REDAKT], obręb 0061 Nowa Wieś Mała, gmina Grodków, wskazując, że będzie ona objęta oddziaływaniem wynikającym z funkcjonowania przedsięwzięcia. Ze stwierdzeniem tym nie sposób się zgodzić.

W decyzji z dnia 15 kwietnia 2020 r. GDOŚ, uzasadniając brak posiadania przez Skarżącą przymiotu strony postępowania, odniósł się przede wszystkim do okoliczności, czy realizacja planowanego przedsięwzięcia spowoduje przekroczenie na nieruchomości Skarżącej standardów jakości środowiska, m.in. dopuszczalnych poziomów hałasu. Uzasadnienie to nie wyczerpuje w pełni obowiązków wynikających z art. 107 § 3 Kpa. Mając jednak na uwadze, że podjęte zaskarżoną decyzją rozstrzygnięcie jest prawidłowe, nieznaczne braki w zakresie uzasadnienia decyzji nie stanowią naruszenia, które uzasadniałoby uchylenie zaskarżonej decyzji. Utrzymanie w mocy decyzji oznacza bowiem w szczególności utrzymanie w mocy jej podstawowego, koniecznego elementu jakim jest rozstrzygnięcie; w rozstrzygnięciu zostaje wyrażona wola organu administracji załatwiającego sprawę. Zatem wadę braku pełnego uzasadnienia decyzji można konwalidować przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, uzupełniając uzasadnienie w tym zakresie, bez potrzeby uchylania orzeczenia wyłącznie z powodu tej wady (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 2 grudnia 2010 r., sygn. akt: II SA/Op 432/10). Co więcej, jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, przepis art. 138 § 2 Kpa nie ma zastosowania przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, o którym mowa w art. 127 § 3 Kpa (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt: VI SA/Wa 2265/15).

Mając powyższe na uwadze, GDOŚ uzupełnił uzasadnienie zaskarżonej decyzji, odnosząc się również do przywołanych w wyrokach NSA dnia 8 marca 2018 r. oraz WSA w Warszawie z dnia 23 grudnia 2016 r. kryteriów mogących stanowić o posiadaniu interesu prawnego przez Skarżącą.

Działka o nr ewid. [REDAKT], obręb 0061 Nowa Wieś Mała, gmina Grodków położona jest w odległości ok. 850 m od planowanego przedsięwzięcia.

Aby ocenić posiadanie przez Skarżącą przymiotu strony postępowania GDOŚ dokonał analizy czy na nieruchomości Skarżącej możliwe jest wystąpienie jakiegokolwiek oddziaływania związanego z realizacją przedmiotowego przedsięwzięcia.

W celu zidentyfikowania przewidywanego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia w zakresie hałasu GDOŚ dokonał analizy poziomu tła akustycznego na podstawie informacji zawartych w raporcie (załącznik nr 10 – Analiza oddziaływania akustycznego przedmiotowego przedsięwzięcia). Na str. 12 analizy akustycznej została przedstawiona lokalizacja punktów pomiaru tła akustycznego, m.in. w pobliżu działki Skarżącej. W punkcie 1 tło akustyczne wynosi 38 dB, natomiast w punkcie 2 – 42,3 dB. Wyższy poziom tła w punkcie pomiarowym nr 2 wynika m.in. z usytuowaniu punktu w pobliżu drogi wojewódzkiej DW 401. Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że działka Skarżącej o nr ewid. [REDAKT] znajduje się pomiędzy obu punktami pomiarowymi, GDOŚ uśrednił uzyskane w punkcie 1 i w punkcie 2 wyniki pomiarów, przyjmując ostatecznie tło

akustyczne przy działce na poziomie 40,15 dB. W rzeczywistości tło akustyczne przy nieruchomości Skarżacej będzie wyższe, ze względu na położenie nieruchomości bezpośrednio przy drodze wojewódzkiej DW 401. Z kolei na mapie nr 4, stanowiącej załącznik do analizy akustycznej, dla 15 punktów obliczeniowych, zlokalizowanych na granicy zabudowy mieszkaniowej położonej w sąsiedztwie planowanych turbin wiatrowych, zostały przedstawione wyniki analiz akustycznych – propagacja hałasu wynikającego z funkcjonowania przedsięwzięcia. Odnosząc się bezpośrednio do nieruchomości Skarżacej, z dokumentacji powyższej wynika, że znajduje się ona najbliżej punktu obliczeniowego nr 9, dla którego poziom hałasu określono na 38,9 dB. Ponadto należy zauważyć, że działka o nr ewid. [REDAKTOWANE] znajduje się w odległości ok. 50 m od drogi wojewódzkiej DW 401, co wskazuje na to, że poziom hałasu na tej nieruchomości jest uwarunkowany oddziaływaniem akustycznym wynikającym z funkcjonowania tej drogi. Droga DW 401 znajduje się pomiędzy powyższą nieruchomością a turbinami nr: EW68, EW69, EW71, EW74, EW75, EW77, natomiast między turbinami nr: EW73, EW76, EW70, EW78, EW79, EW80, a nieruchomością Skarżacej znajduje się linia kolejowa Nysa – Brzeg. Nie budzi zatem wątpliwości organu, że klimat akustyczny na nieruchomości Skarżacej uwarunkowany jest funkcjonowaniem powyższej infrastruktury transportowej.

Należy wskazać, że na etapie realizacji inwestycji również będzie generowany hałas, towarzyszący pracy maszyn, koparek, dźwigów, narzędzi mechanicznych oraz ciężkiemu transportowi. Pomimo że etap budowy charakteryzuje się relatywnie wysoką emisją hałasu do środowiska, należy pamiętać, że czas jego trwania w stosunku do czasu eksploatacji farmy wiatrowej ma charakter okresowy, a po zakończeniu prac budowlanych stan klimatu akustycznego wraca do stanu pierwotnego. Z przeprowadzonej w raporcie analizy wynika, że poziom hałasu emitowany na etapie realizacji przedsięwzięcia nie będzie czynnikiem mogącym zagrażać środowisku akustycznemu. Z powyższego wynika, że na nieruchomości Skarżacej nie będą generowane żadne uciążliwości związane z etapem realizacji przedsięwzięcia, na co wpływ ma również fakt, że najbliższa z projektowanych elektrowni wiatrowych oddalona jest od działki o nr ewid. [REDAKTOWANE] o ok. 850 m.

Skarżaca w piśmie z dnia 24 września 2013 r. wskazała również, że planowane przedsięwzięcie będzie emitowało również hałas w paśmie niesłyszalnym (infradźwięki). Należy wskazać, że w analizie akustycznej (str. 31 – 32 raportu) przeanalizowany został możliwy zasięg emitowanych przez farmy wiatrowe infradźwięków. *Jak wynika z badań, przeprowadzonych przez dr inż. Ryszarda Ingielewicza oraz dr inż. Adama Zagubień z Politechniki Koszalińskiej, opublikowanych w dwumiesięczniku „Zielona Planeta” [styczeń – luty 2004, str. 19], ze względu na brak kryteriów oceny hałasu infradźwiękowego w środowisku naturalnym, posiłkując się kryteriami dotyczącymi stanowisk pracy, można wnioskować, że praca elektrowni wiatrowych nie stanowi źródła infradźwięków o poziomach mogących zagrażać zdrowiu ludzi. Szczególnie, że elektrownie wiatrowe są lokalizowane w odległościach niemniejszych niż 400m od zabudowy mieszkalnej. W odległości 500m uzyskane wartości pomiarowe, przedstawione w poniższej tabeli, osiągają poziom 82,7 dB (Lin) i 78,4dB (G). Ponadto daje się zauważyć, że w odległości 500m od wieży turbiny zmierzone poziomy infradźwięków zbliżone są praktycznie do poziomów tła.*

Ponadto mając na względzie informacje zawarte w specyfikacjach technicznych podawanych przez producentów turbin wiatrowych, można stwierdzić, że średni poziom mocy

akustycznej typowej turbiny wiatrowej dużej mocy dla tercj 16 Hz wynosi mniej niż 110 dB przy prędkości wiatru 10 m/s. Oznacza to, że poziom infradźwięków już w odległości 100 m będzie się wahał w zakresie 50-55 dB, co jest znacznie poniżej progu percepcji wynoszącego 85 dB.

Należy wskazać, że działka o nr ewid. [REDAKTOR] lokalizowana jest w odległości około 850 m od przedmiotowego przedsięwzięcia, w związku z czym należy stwierdzić, że nie znajduje się ona w zasięgu zagrożenia związanego z emisją hałasu w paśmie niesłyszalnym.

W związku z powyższym GDOŚ stwierdza, że planowane przedsięwzięcie nie będzie oddziaływać akustycznie na nieruchomość Skarżącej zarówno w paśmie słyszalnym jak również niesłyszalnym. Ponadto emisja hałasu wynikająca z funkcjonowania planowanej farmy wiatrowej nie będzie wpływać w jakimkolwiek stopniu na stan akustyczny działki o nr. ewid. [REDAKTOR], a tym samym nie spowoduje naruszenia interesu prawnego Skarżącej.

Kolejnym aspektem analizowanym w związku z oddziaływaniem farm wiatrowych na środowisko, jest efekt migotania cienia będący następstwem pracy wiatraka. Na wstępie należy wskazać, że obecnie obowiązujące przepisy prawne nie regulują kwestii migotania cienia. To, czy migotanie cienia jest uciążliwością zależy od odległości obserwatora od turbiny, kierunku usytuowania budynku mieszkalnego oraz orientacji jego okien i drzwi względem farmy wiatrowej, częstotliwości migotania i czasu trwania efektu. Częstotliwość migotania zależy od szybkości obrotów i ilości turbin. W celu minimalizacji tego oddziaływania zaleca się, aby krytyczna częstotliwość nie przekraczała 2,5 Hz, co przy turbinie o trzech śmigłach jest równoznaczne z prędkością 50 obrotów na minutę. Należy wspomnieć, że turbiny wiatrowe wiodących producentów wykonują 12-20 obrotów na minutę. Ponadto efekt powstawania błysków został praktycznie wyeliminowany poprzez zastosowanie przez producentów elektrowni wiatrowych matowych powłok i farb, które zapobiegają odbiciom światła (por. D. Kurpas, P. Tryjanowski, A. Łuczak, K. Badora, T. Boczar, T. Malec, *Dobry wiatr dla regionów – Eksperti o energetyce wiatrowej*, str. 27-28, Warszawa 2016).

GDOŚ oceniając możliwe oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia w powyższym zakresie uwzględnił również usytuowania nieruchomości Skarżącej oraz sposób zagospodarowania sąsiednich nieruchomości. Jak wynika z map ewidencyjnych, załączników graficznych oraz innych ogólnodostępnych źródeł (m.in. Geoportal) nieruchomość Skarżącej jest otoczona dosyć gęstą i wysoką roślinnością oraz innymi budynkami. Zatem ze względu na odległość planowanego przedsięwzięcia oraz mając na względzie otoczenie nieruchomości Skarżącej oddziaływanie postaci migotania cienia na tej działce nie będzie występować.

GDOŚ na podstawie informacji zawartych w raporcie (załącznik nr 11 – Analiza oddziaływania w zakresie pola i promieniowania elektromagnetycznego przedmiotowego przedsięwzięcia) ocenił możliwość wystąpienia oddziaływania w zakresie pola i promieniowania elektromagnetycznego przedmiotowego przedsięwzięcia. Głównymi źródłami pola elektromagnetycznego, związanymi bezpośrednio z elektrownią wiatrową, są generator turbiny wiatrowej oraz transformator wyjściowy. Elementy te umieszczone są wewnątrz gondoli elektrowni na szczycie wieży, tj. na wysokości ok. 140 m n.p.t. Ze względu na lokalizację turbiny wiatrowej na wysokości ok. 140 m n.p.t. poziom pola elektromagnetycznego generowanego przez elementy elektrowni w poziomie terenu (na wysokości 1,8 m) jest w praktyce pomijalny. Generator i

okablowanie są fabrycznie obudowane i izolowane w takim zakresie, że emitowane przez nie pole elektromagnetyczne jest równe zero. Urządzenia te zostaną zamontowane wewnątrz gondoli, tj. na znacznej wysokości, stąd też ich wpływ na poziom pola elektromagnetycznego, mierzonego na poziomie gruntu (na wysokości 1,8 m) będzie niewielki, bądź niemierzalny.

Z powyższego wynika, że promieniowanie elektromagnetyczne związane z funkcjonowaniem elektrowni wiatrowej nie ma i potencjalnie nie może mieć negatywnego wpływu na zdrowie człowieka. Należy wskazać, że zasięg oddziaływania pola elektromagnetycznego ogranicza się jedynie do przestrzeni bezpośrednio otaczającej poszczególne turbiny. Ponadto Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Brzegu w opinii z dnia 1 grudnia 2011 r., znak: NZ/BK-4325-1-29/10, potwierdził, że planowane przedsięwzięcie nie będzie stanowić zagrożenia dla środowiska w zakresie emisji pola elektromagnetycznego o częstotliwości 50 Hz i promieniowania elektromagnetycznego.

Mając powyższe na uwadze, a także znaczną odległość działki Skarżącej od planowanych turbin wiatrowych, nie ma możliwości, aby zasięg oddziaływania pola i promieniowania elektromagnetycznego obejmował tę działkę.

W rozdziale 7.8 raportu szczegółowo omówiona została kwestia możliwości wystąpienia awarii. Stalowy maszt na dachu gondoli, na którym zamontowane są urządzenia do pomiaru wiatru, pełni jednocześnie funkcję odgromnika. Jednocześnie łopaty wirnika wyposażone są w system osłony odgromowej z elektrodami końcowymi. W przypadku wyładowania atmosferycznego na łopacie wirnika turbiny wiatrowej prąd pochodzący z takiego wyładowania przepływa przez jeden z receptorów znajdujących się na łopacie i kierowany jest przewodem odgromowym umieszczonym w łopacie do jej nasady. Tu prąd przepływa do piasty poprzez naprężone łożyska odporne na wyładowania atmosferyczne. Z wału wirnika prąd wyładowania przepływa do wieży przez odporne na jego działanie szczotki węglowe na ramę podstawową turbiny. Dzięki temu łożysko główne zabezpieczone jest przed wysokimi prądami piorunowymi. Z ramy podstawnej prąd wyładowania przepływa do podstawy wieży. Wieża stalowa połączona jest u podstawy z szyną do wyrównania potencjałów. Stąd prąd wyładowania przepływa do uziomu fundamentowego bądź uziomu pierścieniowego turbiny wiatrowej (str. 86 raportu). Z powyższego wynika zatem, że turbiny wiatrowe są zabezpieczone na okoliczność wyładowań atmosferycznych.

GDOŚ przeanalizował również możliwość wystąpienia zdarzeń nadzwyczajnych polegających na przewróceniu się turbiny wiatrowej, czy oblodzeniu elektrowni wiatrowej (śmigieł), a w konsekwencji oderwanie bryły lodu od łopaty wiatraka.

W przypadku analizowanego przedsięwzięcia zasięg oddziaływania wynikającego z takich zdarzeń obejmuje niezamieszkałe tereny rolnicze. Przewrócona wieża może objąć zasięgiem teren w odległości około 200 m od fundamentu (wysokość wieży z wirnikiem), w tej odległości nie występuje zabudowa mieszkaniowa, lecz jedynie tereny rolnicze.

Z kolei analizę strefy zagrożenia zasięgu lotu kawałka lodu należy oprzeć na dostępnej literaturze naukowej. Jeśli turbina wiatrowa działa w warunkach oblodzenia, ryzyko rzutu lodem występuje w dwóch sytuacjach. Kawałki lodu są rzucające przez łopaty czynnej turbiny na skutek działania sił aerodynamicznych i odśrodkowych bądź upadają z nieruchomych śmigieł i gondoli

lub podczas biegu jałowego czy rozruchu. Najszersze i najbardziej ogólne zastosowanie w obliczeniach maksymalnej odległości na jaką może zostać wyrzucony lód w sytuacji awaryjnej ma wzór:

$$z = (D + H) * 1,5,$$

gdzie: z - maksymalna odległość lotu kawałka lodu;

D - średnica turbiny;

H - wysokość wieży turbiny.

W przypadku gdy turbina nie jest czynna wykorzystuje się wzór:

$$z = v \frac{\frac{D}{2} + H}{15},$$

gdzie: z - maksymalna odległość lotu kawałka lodu;

v - prędkość wiatru;

D - średnica turbiny;

H - wysokość wieży turbiny.

Badania wykazują, że w przypadku ułamania się kawałka śmigła o masie rzędu kilkudziesięciu kilogramów i więcej, jego elementy mogą odlecieć na odległość niewiele mniejszą od maksymalnego rzutu (z). Skrócenie zasięgu następuje dla małych fragmentów łopaty o masie kilku do kilkunastu kilogramów lub gdy zmianie ulegnie kąt natarcia łopaty podczas lotu (Kubicz J., Matunin M., *Ocena ryzyka dla bezpieczeństwa zdrowia i życia ludzi w rejonie farmy wiatrowej*, Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu 2015). Analizując parametry ocenianej elektrowni oraz warunki klimatyczne przedstawione w raporcie na podstawie ww. wzorów można określić, że maksymalna odległość lotu kawałka lodu to około 400 m. Nieruchomość będąca własnością Skarżącej nie znajduje się zatem w strefie zagrożenia (odległość nieruchomości gruntowej Skarżącej do elektrowni wiatrowej to około 850 m).

W związku z powyższym twierdzenie, iż nieruchomość Skarżącej znajduje się w strefie zagrożeń wynikających z urwania się śmigieł elektrowni wiatrowej lub wynikających z innych zdarzeń losowych nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym.

Interesu prawnego Skarżącej nie można również wywieść z analizowanego w raporcie wpływu przedmiotowego przedsięwzięcia na krajobraz. Wskazać należy, że turbiny zostaną usadowione na obszarze pól uprawnych, na terenie otwartym, który nie wyróżnia się szczególnymi walorami krajobrazowymi. W przypadku przedmiotowej inwestycji teren planowanej farmy wiatrowej i nieruchomość Skarżącej są oddzielone od siebie inną zabudową oraz gęstą i wysoką roślinnością, a zatem w opinii organu II instancji realizacja przedmiotowej inwestycji nie wpłynie na zakłócenie walorów krajobrazowych.

Mając na uwadze powyższą argumentację, należy stwierdzić, że działka o nr ewid. [REDAKTOR] obręb 0061 Nowa Wieś Mała, gmina Grodków nie znajdzie się w zasięgu oddziaływania wynikającego z realizacji planowanej inwestycji. Realizacja i funkcjonowanie przedsięwzięcia nie spowoduje wystąpienia oddziaływań, które ze względu na rodzaj, charakter, wielkość i miejsce zaistnienia mogą naruszać prawa rzeczowe [REDAKTOR] do dysponowania powyższą nieruchomością.

Odnosząc się natomiast do uchwały Nr XXXV/376/2006 Rady Miejskiej w Grodkowie z dnia 27 września 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niektórych miejscowości Gminy Grodków (Dz. U. Woj. Opol. z 2006 r. nr 92 poz. 2727), dalej mpzp Gminy Grodków, nie sposób zgodzić się ze Skarżącą, że z § 10 ust. 5 pkt 3 planu wprost wynika, że Skarżąca posiada interes prawny w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z powyższym przepisem na terenie objętym planem obowiązuje ustalenie, że uciążliwości prowadzonej działalności w zakresie emisji hałasu, wibracji, zanieczyszczeń powietrza, substancji złowonnych oraz niejonizującego promieniowania elektromagnetycznego nie może powodować przekroczenia granic własności terenu, na jakim działalność jest lokalizowana. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, a co zostało wykazane w treści niniejszej decyzji, działka o nr ewid. [REDAKTOWANA], stanowiąca własność Skarżącej, nie znajduje się w zasięgu negatywnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia.

Tym samym stwierdzić należy, że Skarżąca nie posiada przymiotu strony w przedmiotowej sprawie, a zarzut dotyczący naruszenia art. 28 Kpa należy uznać za bezzasadny.

Odnosząc się do stwierdzenia Skarżącej, że na terenie działki o nr ewid. [REDAKTOWANA] będzie występować szereg uciążliwości związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia, wskazać należy, że jest ono nietrafne. Argumenty Skarżącej charakteryzują się dużym poziomem ogólności i nie konkretyzują, w jakim zakresie planowane przedsięwzięcie będzie oddziaływać na jej nieruchomość. Skarżąca nie przedstawiła żadnych analiz, które považalyby analizy przedstawione w raporcie o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, a tym samym potwierdzały, że na terenie jej nieruchomości wystąpią oddziaływania, które naruszają jej prawa rzeczowe do władania tą nieruchomością. Stawiane przez Skarżącą stwierdzenia dotyczące negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia nie zostały poparte przez Skarżącą żadnymi dowodami.

Mając powyższe na uwadze, GDOŚ na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego przeanalizował ponownie, czy Skarżąca posiada interes prawny w związku z realizacją planowanego przedsięwzięcia. Przedstawiona powyżej analiza możliwych do wystąpienia negatywnych oddziaływań nie wykazała, aby realizacja planowanego przedsięwzięcia generowała jakiegokolwiek oddziaływanie na nieruchomość Skarżącej, a w konsekwencji, aby Skarżąca posiadała interes prawny w przedmiotowym postępowaniu.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 7, art. 77 § 1, art. 80 Kpa, należy uznać go za częściowo zasadny, jednakże naruszenie to pozostało bez wpływu na rozstrzygnięcie analizowanej sprawy. Zdaniem Skarżącej naruszenie powyższych przepisów wynika z przeprowadzenia postępowania dowodowego w niepełnym zakresie, zaniechaniu weryfikacji dowodów zgromadzonych w toku postępowania w szczególności w zakresie ustalenia wystąpienia u wnioskodawcy interesu prawnego, jak również w zakresie weryfikacji ustaleń mpzp Gminy Grodków. Ponadto Skarżąca wskazała, że GDOŚ zaniechał przeprowadzenia stosownych dowodów w zakresie pozostałych negatywnych oddziaływań spornej inwestycji (m.in. w zakresie migotania cienia i światła).

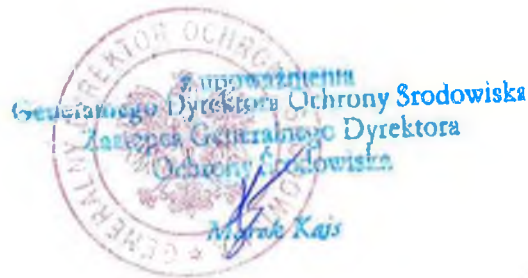
Wskazać należy, że w decyzji z dnia 15 kwietnia 2020 r. GDOŚ nie przeanalizował dostatecznie wszystkich możliwych do wystąpienia oddziaływań m.in. dotyczących analizy oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na klimat akustyczny na etapie jego budowy oraz migotania cienia. Mając na uwadze, że podjęte zaskarżoną decyzją rozstrzygnięcie jest prawidłowe, nieznaczne braki w zakresie uzasadnienia decyzji nie stanowią naruszenia, które uzasadniałoby uchylenie zaskarżonej decyzji. GDOŚ ponownie rozpatrując sprawę dokonał takiej analizy, co zostało zawarte w uzasadnieniu niniejszego rozstrzygnięcia.

Reasumując, w ocenie GDOŚ w rozpatrywanej sprawie brak jest podstaw do uwzględnienia żądania Skarżącej i uchylenia decyzji GDOŚ z dnia 15 kwietnia 2020 r. umarzającej w całości postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji RDOŚ w Opolu z dnia 15 lutego 2012 r.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsze decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), służy skarga wnoszona na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji.

Otrzymują:

1. [REDACTED] – pełnomocnik Altiplano S.A., ul. Balladyny 1c lok. 17, 02-553 Warszawa
2. [REDACTED] – pełnomocnik [REDACTED], Kancelaria Adwokacka, [REDACTED]
3. pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa w związku z art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935) oraz art. 74 ust. 3 ustawy o oś w związku z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936) i art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1712)

Do wiadomości:

4. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Opolu, ul. 1-go Maja 6, 45-068 Opole

30. 12. 2017 v.v.
Wojnick

Dyrektor Departamentu
Ocen Oddziaływania na Środowisko
Anna Jasińska